

UTDRAG AV INNLEDNING PÅ KONFERANSE FOR HØYRES FYLKES-
SEKRETERER PÅ REISTAD 10. MAI 1982 KL. 18.30

En avgjørende grunn til at man ikke kan følge det Langtidsprogrammet som den forrige regjeringen la frem før valget, er den enkle grunn at det ville koste meget mer enn landet har råd til. Åtte års Arbeiderpartistyre skapte en situasjon hvor landet ble nødt til å sette tæring etter næring i meget høyere grad enn før. Danmark er et eksempel på den krise som utvikler seg, hvis et land ikke tar rev i seilene i tide.

Vi visste at oppgavene ikke blir lette. Som jeg tillot meg å understreke i tallrike valgforedrag i fjor:

"Først må vi gjenreise vekstevnen i Norges økonomi. Derefter kan vi bruke resultatene av en bedre politikk, til å løse uløste oppgaver. Høyre legger ikke skjul på at det vil kreve flere år."

Men de problemer man står overfor etter 8 års Arbeiderpartistyre har vist seg å være enda meget større enn man da kunne regne med. Det grunnlaget for fremtidsplaner som den forrige regjering la frem for Stortinget, i Langtidsprogrammet, har sviktet fullstendig. Oljeinntektene ventes ikke bare å bli dramatisk mindre enn den forrige regjeringen regnet med; de blir også vesentlig mindre enn de beløp som samfunnet allerede har vernet seg til å disponere. Avsetningsforholdene for andre norske varer er også meget dårligere enn varslet. Samtidig må vi bruke enda større beløp enn ventet til å betale

regninger som Arbeiderpartistyret har etterlatt seg for kjempetap på industrielle og finansielle tiltak. Og konkurranseevnen i næringslivet sank ytterligere inntil det politiske skiftet. Alt dette understreker nødvendigheten av å legge om kursen, bort fra den sosialistiske politikken som undergravet landets evne til å møte vanskeligheter.

Under arbeidet for å løse problemer som Arbeiderpartiet har etterlatt seg, spiller Arbeiderpartiet selv en påfallende negativ rolle. Etter at det er blitt krystallklart at samfunnet må klare seg med vesentlig mindre inntekter enn ventet, vil Arbeiderpartiet likevel holde seg til den forrige regjerings langtidsprogram. Med andre ord: Utgiftene skal økes som tenkt, selv om inntektene svikter: Arbeiderpartiet vil vandre standhaftig videre på den vei som har skapt problemene, og som kan bringe Norge opp i slike problemer som man har fått under sosialistiske regjeringer i Danmark, med massearbeidsløshet og astronomisk gjeld.

Kristelig Folkepartis og Senterpartiets reaksjon på retningslinjene for gjenreisning av vekstevnen i landets økonomi, er derimot preget av en nøktern samarbeidsvilje, som lover godt. De varsler den vilje til å tilpasse planer og ønsker til virkeligheten som Arbeiderpartiet fremdeles avviser. Vi kan selvfølgelig ikke vente full tilslutning fra alle borgerlige partier til våre forslag på alle punkter, men har god grunn til å håpe at de tre partier vil trekke i samme retning, med den nødvendige kraft. Det gjelder å få til den økonomiske vekst som vi

trenger for å løse flere oppgaver bedre enn det kan gjøres nå.

På ett viktig punkt kunne imidlertid enkelte massemediers fremstilling av Regjeringens nye planer gi grunnlag for misforståelser. De talte som om det skulle være snakk om "stans i sykehusutbyggingen". Det kan selvfølgelig ikke komme på tale. Regjeringen vil derimot legge opp en nøktern plan for utbygging og modernisering av sykehus. Det trengs en ny plan for å holde statens og folketrygdens utgifter innenfor de rammene som ble skissert i den forrige regjeringens langtidsprogram. Fra den forrige regjeringens side forelå det nemlig ikke noe som kunne sørge for at utgiftene ikke i praksis ville stige meget raskere enn noen ansvarlige ville finne forsvarlig. En viktig grunn til at vi må bremse på utgiftene til nye sykehus er at det må holdes av tilstrekkelige midler til sykehjem, annen aldersomsorg og helsetjenesten utenfor sykehus. Regjeringen vil om forholdsvis kort nå gjennomgå de mest aktuelle sykehusprosjektene med vedkommende fylkeskommuner, for å legge opp en plan som kan gjennomføres.

Disse planene for sykehusutbyggingen må ses i sammenheng med Regjeringens forslag til ny lov om helse-tjenestene utenfor sykehus, som kommer i stedet for et lovforslag fra den forrige regjeringen. Arbeiderpartiets lovforslag ville etter vårt skjønn ikke latt seg gjennomføre i det lange løp. Det ville være å gå altfor langt i vårt land å hindre syke i å søke lege utenfor egen

kommune, eller å hindre leger i å arbeide hvis de ikke kunne få stilling i det offentlige. Vårt forslag tar vil gi den offentlige innflytelse som er nødvendig for å få en tilfredsstillende legedekning over hele landet, og forøvrig gi leger og pasienter såvidt fritt valg som hensynet til de offentlige utgiftene gjør mulig. Vi tror at slik frihet er nødvendig også for å bevare den innsatsvilje og tillit som er nødvendig for å få den best mulig utnyttelse av ressursene innen helsevesenet.